

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAKER, TOM

Băiatul care dădea cu piciorul în porci / Tom Baker ; il. de David Roberts ;

trad. din lb. engleză de Martin Zick. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2860-2

I. Roberts, David (il.)

II. Zick, Martin (trad.)

821.111

The Boy Who Kicked Pigs
Tom Baker

Text copyright © Tom Baker, 1999
Illustrations copyright © David Roberts, 1999

Copyright © Editura Paralela 45, 2018
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

TOM BAKER

Băiatul care dădea cu piciorul în porci

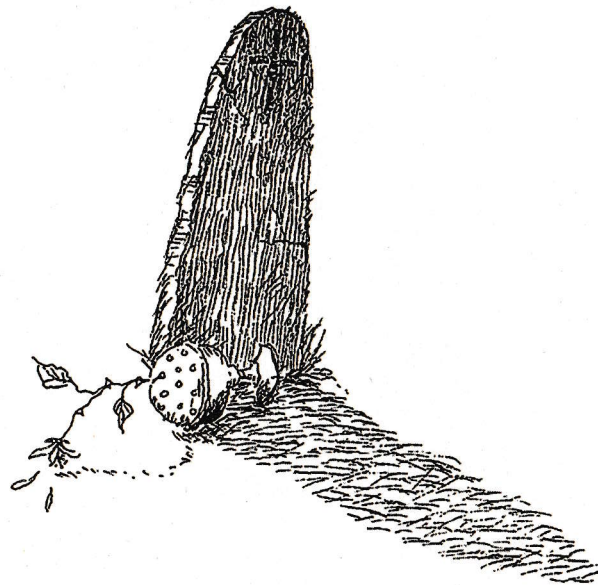

Ilustrații de David Roberts

Traducere din limba engleză de
Martin Zick

Editura Paralela 45

Băiatul care dădea
cu piciorul în porci

Robert are un gând răutăcios.

Sâmbătă, 13 iunie. Astăzi Robert Caligari o să moară. E o zi minunată. Sandway, în Kent, lângă Lenham, care, dintre toate satele țării, e la cea mai mare altitudine. E 7.30 dimineața. O zi din genul celor care te fac să te bucuri că trăiești. Și pe deasupra e sâmbătă. Să fii tânăr într-o sâmbătă călduroasă de iunie e de-a dreptul minunat. Și azi e ziua în care Robert Caligari o să moară.

Are treisprezece ani și a trăit toată viața în satul Lenham. Patru mii șapte sute și patruzeci și cinci de zile petrecute în același sătuc, iar astăzi, în 13 iunie, o să moară. Nu știe asta. În orice caz, nu încă.

Asta-i chiar o poveste foarte tristă și îngrozitoare. E o poveste de groază nediluată. E povestea unui copil considerat un monstru. Cei care ar trebui să se priceapă la chestiile astea, adulții, au spus după aia că era palid dincolo de orice imaginație.

Palid dincolo de orice imaginație.

Băiatul care dădea cu piciorul în porci

Chestii de genul ăsta spun adesea maturii atunci când nu prea știu despre ce vorbesc. Era palid dincolo de orice imaginație, zic. Dar poți să-ți faci singur o idee despre asta când afli ceva despre Robert Caligari.

Când am început să scriu povestea asta, am rugat câțiva oameni maturi să se uite peste prima schiță. Știi ce-au zis? Hai, încearcă să ghicești! Ai dreptate! Te-ai prins din prima! Au zis: Cine a scris chestia asta cu palid dincolo de orice imaginație e bolnav la cap. Asta au zis. În orice caz, nu prea-mi pasă ce-au spus. Povestea s-a întâmplat, iar eu trebuie s-o scriu, asta e. Iar dacă te hotărăști s-o citești, noroc bun, zic. Tu decizi. Și dacă-ți place, poți să-mi spui, chit că unii adulți s-ar putea să considere că ai probleme la mansardă. Și dacă nu-ți place, unii oameni maturi o să fie încântați, gândindu-se că ești de partea lor.

Dacă tot am ajuns să vorbim despre cine cu cine e de acord, să-ți vând un pont. Pontul ăsta e bine intenționat, așa că nu te supăra prea tare. E doar între noi doi. E un pont care iradiază forță, ca pontul unui scamator, dacă pricepi ce vreau să zic.

E pur și simplu ăsta: de câte ori ai orice, repet, *orice* de-a face cu vreo formă a autorității, fii întotdeauna

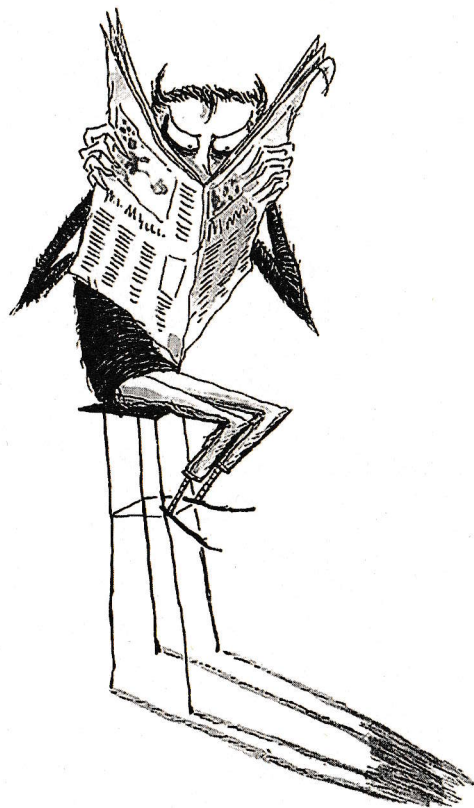

A ieșit bine, polițistule!

Băiatul care dădea cu piciorul în porci

politicos. Nu, nu, stai așa, stai! Nu înseamnă să te târăști, mai ales nu să te târăști. Doar să fii politicos și să zâmbești nițeluș. De ce? Pentru că asta-i încurcă. Dacă reușești să faci asta, o să descoperi că ai puterea de a obține cam tot ce vrei de la oameni. Dacă-ți spune careva că nu e o idee bună să treci pe roșu, o să te gândești că e cam nătâng, clar. Însă, oricât de clar ar fi, sfatul e corect, nu? La fel ca politețea calmă, binevoitoare. Zic binevoitoare fiindcă există, desigur, o politețe vicleană, zâmbitoare și sarcastică și care nu e deloc politețe. O vezi adesea la cinema sau la televizor. Iar la teve stârnește întotdeauna râsul și pare o chestie foarte deșteaptă. Dar în viața reală e greu să funcționeze vreodată și-i face pe ceilalți să te urască. De fapt, adesea duce la o încăierare și uneori cineva e chiar omorât. Politețea e o formă de limbaj și o atitudine care produce un profit real pentru un tânăr. Îți dă puteri aproape magice.

În felul ei, are aproape aceeași forță ca și banii. Poate cumpăra cooperarea oamenilor. Și e drăguț să ai putere asupra oamenilor. Oricine spune că nu-i drăguț bate câmpii. Încearcă doar câteva minute și o să înțelegi atunci când simți satisfacția puterii.

Robert devorează mica publicitate.

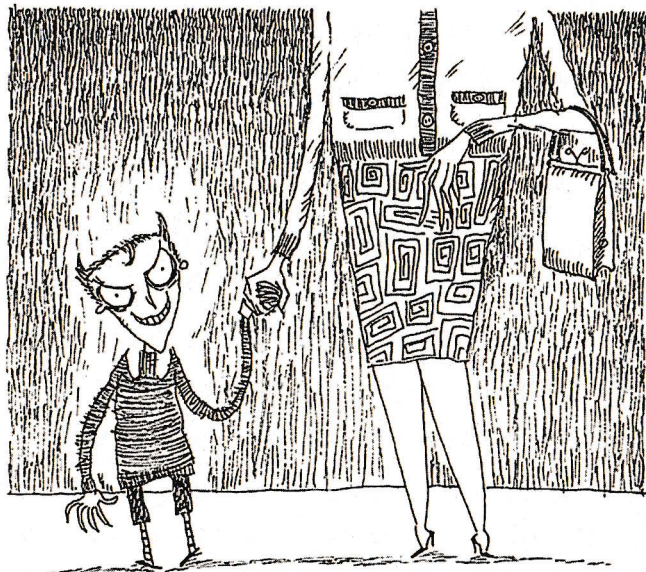
Băiatul care dădea cu piciorul în porci

Acum să continuăm povestea noastră îngrozitoare.

Robert Caligari era un mare cititor al ziarului local. Se numea *Goarna de Kent*. Bineînțeles, nu citea articolele de fond. De obicei sunt așa de uimitor de plictisitoare că ai putea să intri în comă dacă citești mai mult de, să zicem, două în treizeci de minute. Ziarele locale sunt anoste și chiar periculoase. De fapt, dacă-ți găsești vreodată un prieten într-o stare de profundă inconștiență, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să vezi dacă prietenul tău a citit ziarul local. Dacă a făcut asta, aruncă ziarul pe geam și aerisește bine încăperea și fă-i prietenului o ceașcă de ceai fierbinte și dulce. Cu puțin noroc s-ar putea să-i salvezi viața.

Nu, Robert Caligari știa să evite articolele de fond. Prefera anunțurile. Le studia cu mare atenție, fiindcă îi dădeau o imagine clară despre ce se petrece în mintea oamenilor.

Anunțurile, chiar dacă nu-s originale, sunt întotdeauna mai interesante decât articolele. Anunțurile îți spun, uneori într-un mod cifrat, ce gândesc oamenii cu adevărat. Mica publicitate însemna foarte mult pentru Robert și alimenta imaginația lui vie. Nu, vie

Robert ca mic diavol cu două treimi din maică-sa.

Băiatul care dădea cu piciorul în porci

nu e tocmai cuvântul potrivit pentru a descrie imaginația lui. Lacomă poate ar fi mai exact; ori poate foarte lacomă. Nu. Am găsit! Nu era nici vie, nici lacomă, cuvântul e *nesățioasă*. Asta e, nesățioasă. Ceea ce înseamnă „care nu poate fi satisfăcută“. Și așa stăteau lucrurile în capul lui Robert. Imaginația lui nu putea fi satisfăcută. Dacă prindea gustul unei chestii, nu se mai sătura de ea. Sunt destul de mulți tipi de felul ăsta prin preajmă. Unii sunt fascinați de muzică și știu tot ce e de știut despre formațiile pop. Alții știu asta despre echipele de fotbal ori despre telenovele. Pur și simplu nu se mai satură de ce-i incită pe ei. Adulții sarcastici îi zic cultură generală.

Când era Robert mic, maică-sa a observat că în anumite privințe e cam ciudat. Să-ți dau un exemplu.

Soră-sa Nerys e cu vreo doi ani mai mare ca Robert și are o umflătură pe buza de jos, rezultatul unei ciocniri cu zidul din bucătărie în timp ce asculta muzică la casetofon. Nerys asta era o fată cumpătată, când era mică întotdeauna băga monede în pușculița ei porcușor. Încă mai e cumpătată, numai că acum bagă bancnote. Când Robert era sugaci, ea își zăngănea întotdeauna